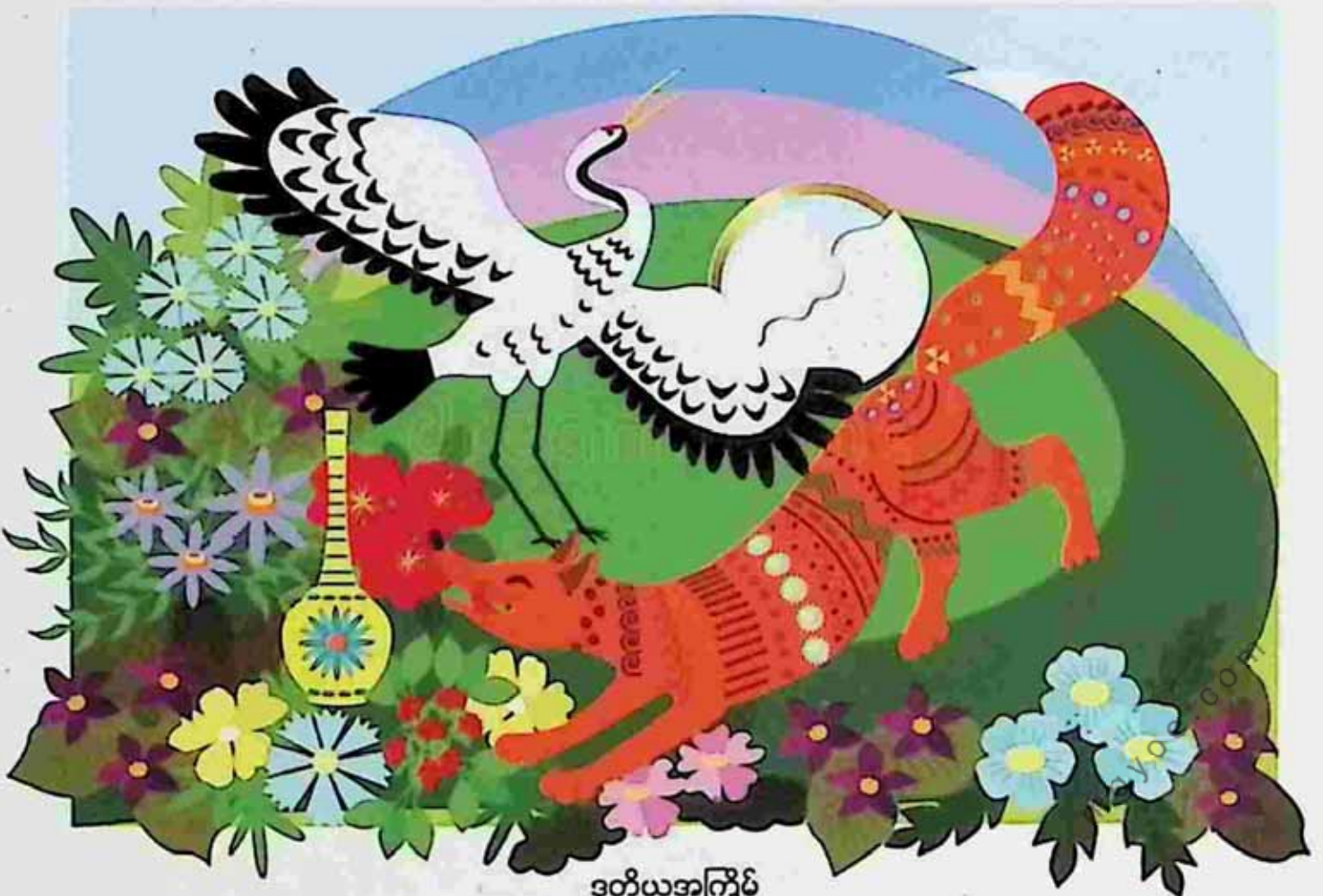

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ရုရှပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း

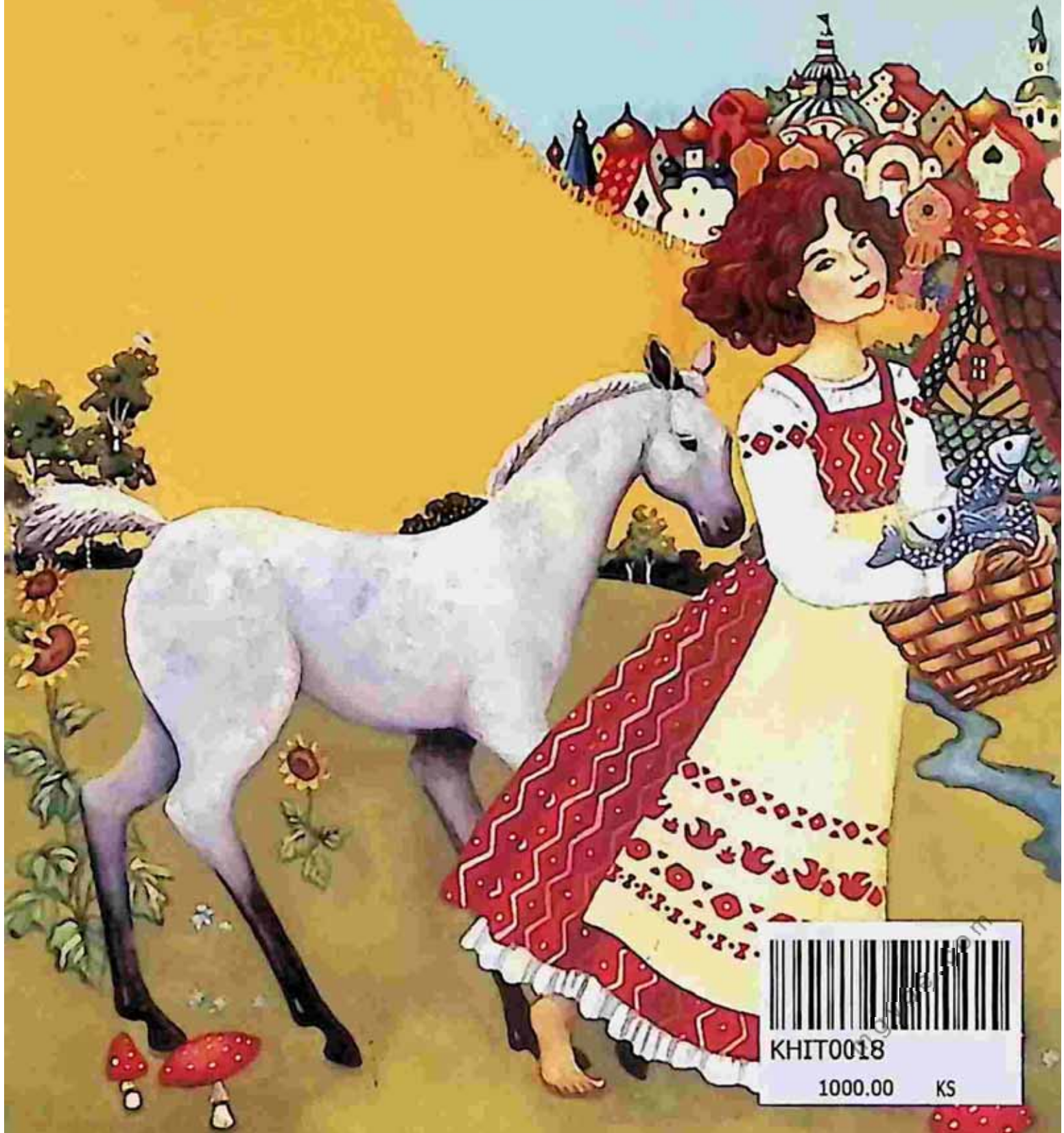

ဒုတိယအကြိမ်

mgyc.com

ရုရှပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း

KHIT0018

1000.00 KS

ရုရှားပုံပြင်များ၊ မောင်ခေတ်ထွန်း

စာမျက်နှာ ၉၁ + မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဏင်တီ x ၁၈ • ၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ မတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၂ ဇင်ရုတနာစောစာပေအိတ်ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၁၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ရုရှားပုံပြင်များ
မောင်ခေတ်ထွန်း
မြန်မာပြန်

ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၁၈

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- မုံရွာဝင်းဖေ၏ အမှာစာ	က
၁။ မူဇစ်နှင့် ဝက်ဝံကြီး	၁
၂။ မြေခွေးနှင့် ကြိုးကြာငှက်	၅
၃။ ပျင်းရိသော ရှိခူလာ	၈
၄။ ဖျံနှင့် ကျီးကန်း	၁၇
၅။ ကျီးမိုက်	၂၀
၆။ အသိဉာဏ်နည်းသူ	၂၃
၇။ ဖခင်ကြီး၏ ရွှေအိုး	၂၈
၈။ ယာသမားဇနီးမောင်နှံနှင့် ဝက်ဝံကြီး	၃၅
၉။ ရွှေဥ	၄၀
၁၀။ ဖားမင်းသမီးလေး	၄၃
၁၁။ အကြွားပိုသည့် ယုန်	၆၂
၁၂။ ယုန်ကလေး	၆၅

၁၃။ ပုဆိန်ဆန်ပြုတ်	၆၉
၁၄။ ကျောက်မျက်တောင်ကြီး	၇၄
၁၅။ အဘယ့်ကြောင့်မြေခွေး၏ အမြီးကြီး၍	၈၄
၁၆။ ကြွက်နှင့် ငှက်	၈၇
၁၇။ စာကလေး၊ စာကလေး	၉၀

ဆရာမုံရွာဝင်းဖေ၏ အမှာစာ

ယခုလပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းအတွင်းတွင် ရေးအားအလွန်သွက်နေသော စာရေးဆရာ မောင်ခေတ်ထွန်းက သူရေးသားထုတ်ဝေမည့် ရုရှားပုံပြင်များစာအုပ်အတွက် အမှာစာရေးပေးပါရန် ကျွန်တော့်ထံမှ တောင်းခံလာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်ကိုမူလအားဖြင့် ကဗျာရေးသူသာ ဖြစ်သော်လည်း စာပေဗိမာန်တွင် စာပေတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာမှ တာဝန်နှင့်နှိုးနှယ်ကာ ကဗျာအပြင် ပုံပြင်၊ သုတဆောင်းပါး၊ ဘာသာပြန်စသော စာမျိုးစုံကို ရေးခွင့်ကြုံခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြင့် အာရှရိုးရာပုံပြင်များဟူ၍ အတွဲအတော်များများရှိသည့်အနက် မြန်မာပုံပြင်ပါဝင်သော အတွဲ ၃ ကို ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အကြိမ်အားဖြင့် နှစ်ကြိမ်၊ စောင်ရေအားဖြင့် တစ်သောင်းရိုက်နှိပ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ ပုံပြင်ရေးသားခဲ့ဖူးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မောင်

ခေတ်ထွန်းက သူ၏သားရွှေစင်ပုံပြင်များအမှတ် ၂ အတွက် အမှာစာ တောင်းခံခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်ရေးသားပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခုလည်း ဆရာမောင်ခေတ်ထွန်းက သူ၏ ရုရှားပုံပြင်များ အတွက် အမှာစာတောင်းခံလာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မကြာသေးမီက မြန်မာစာရေးဆရာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အနေဖြင့် ဆိုဗီယက်သို့ရောက်ရှိခဲ့ရာ ဆိုဗီယက်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားပြီး ရေးသားနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ပါ၍ ရုရှားပုံပြင်အတွက် အမှာစာ တောင်းရ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောပြပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာလက်ခံကာ ရေးသားဖို့ ကြိုးပမ်းရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ စာရေးဆရာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကြီး မပြိုကွဲမီ ရက်ပိုင်းလောက်အလိုတွင် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန် မှာ မော်စကိုမြို့တော်တွင် ခပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသောအချိန်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်တော်တို့သည် ရသမျှအချိန်ကိုယူကာ စာပေရေးရာများကို လေ့လာမှတ်သား ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လူငယ်ပိုင်းအရွယ်ကပင်လျှင် ဆိုဗီယက် ယူနီယံ၊ ဆိုဗီယက်မြေ(Soviet Land)၊ ဆိုဗီယက်အမျိုးသမီး (So- viet Woman)၊ စပွတ်နစ်၊ ဂျူနီယာ စပွတ်နစ်စသော ဆိုဗီယက် နိုင်ငံထုတ်စာအုပ် စာစောင်များနှင့်ရင်းနှီးခဲ့ရာ အထူးအားဖြင့် ထို စာစောင်တိုင်းတွင် ပုံပြင်များပါရှိသည်ကို သတိထားမိပါသည်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် ဆိုဗီယက်မြေတို့မှာ သူတို့ပြည်ထောင် စု၏တိုးတက်မှုများနှင့် မူဝါဒရေးရာကိုဖော်ပြသော လစဉ်မဂ္ဂဇင်း

များဖြစ်သော်ငြားလည်း အနည်းဆုံးပုံပြင်တစ်ပုဒ်စီတော့ပါရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆိုဗီယက်အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်းမှာ သူတို့ဆီက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော အမျိုးသမီးများနှင့် အမျိုးသမီးရေးရာများကို ဖော်ပြသောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်သော်လည်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်စသည်ဖြင့် ပါရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စပွတ်နစ်မဂ္ဂဇင်းမှာ ရိုးဒါးဒိုင်ဂျက်လို မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သော်လည်း ပုံပြင်ကိုအသားပေးဖော်ပြလေ့ရှိပါသည်။ ဂျူနီယာစပွတ်နစ်မဂ္ဂဇင်းသည်ကား အထူးဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပါ။ ကလေး၊ လူငယ်များအတွက် ရည်ရွယ်သော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်ရာ ရိုးရာပုံပြင်၊ နတ်သမီးပုံပြင်စသည်ဖြင့် ပုံပြင်အတော်များများပါရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်ဆို၍လည်းကောင်း၊ မှီး၍လည်းကောင်း ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ ရွှေသွေးဂျာနယ်တွင် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းအတော်များများ ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။

ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိ၍ သူတို့မြေတွင် သူတို့စာပေအကြောင်းကို လေ့လာရသောအခါတွင် သူတို့သည် ပုံပြင်ကိုအလွန်တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးကြသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့သိခဲ့ရပါသည်။ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲမီအခါက သူတို့ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည်နယ် ၁၅ ပြည်နယ်ပါရှိခဲ့ရာ အကြီးဆုံးစာရင်းတွင်ပါဝင်သော ရုရှနှင့် ယူကရိန်းပြည်နယ်တို့တွင် ပုံပြင်ကို အထူးနေရာပေးကြကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ပုံပြင်ကို ကလေးချော၊ သားချော၊ အပျင်းပြေဟူ၍ သဘောမထားဘဲ စာပေကောင်းတစ်ရပ်အဖြစ် သဘောထားကာ အလေးအမြတ်ပြုကြကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ပုံပြင်ကို ဤမျှအထိ အလေးအမြတ်ပြုကြသည်မှာလည်း ပုံပြင်သည် ပုံပြင်မည်ကာမတ္တမဟုတ်မူဘဲ စရိုက်လက္ခဏာအသီးသီးပါရှိပြီး လူ့သဘော၊ လောကသဘောကို ဖော်ဆောင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ဆရာမောင်ခေတ်ထွန်း ဘာသာပြန်ဆိုရေးသားသော ရုရှားပုံပြင်များကို စာဖတ်သူ ဖတ်ရှုပြီးပါက ပုံပြင်ဆိုသည်မှာ လူ့အကြောင်း၊ လောကအကြောင်းများသာဖြစ်၍ ပုံပြင်ဖတ်ခြင်းဖြင့် လူ့အကြောင်းနှင့် လောကသဘောကို သိရှိနိုင်ကြောင်းကို စာဖတ်သူ ဆင်ခြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု စကားဦးသန်းလိုက်ရပါသည်။

မုံရွာဝင်းဖေ

၁၉၉၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၉ ရက်

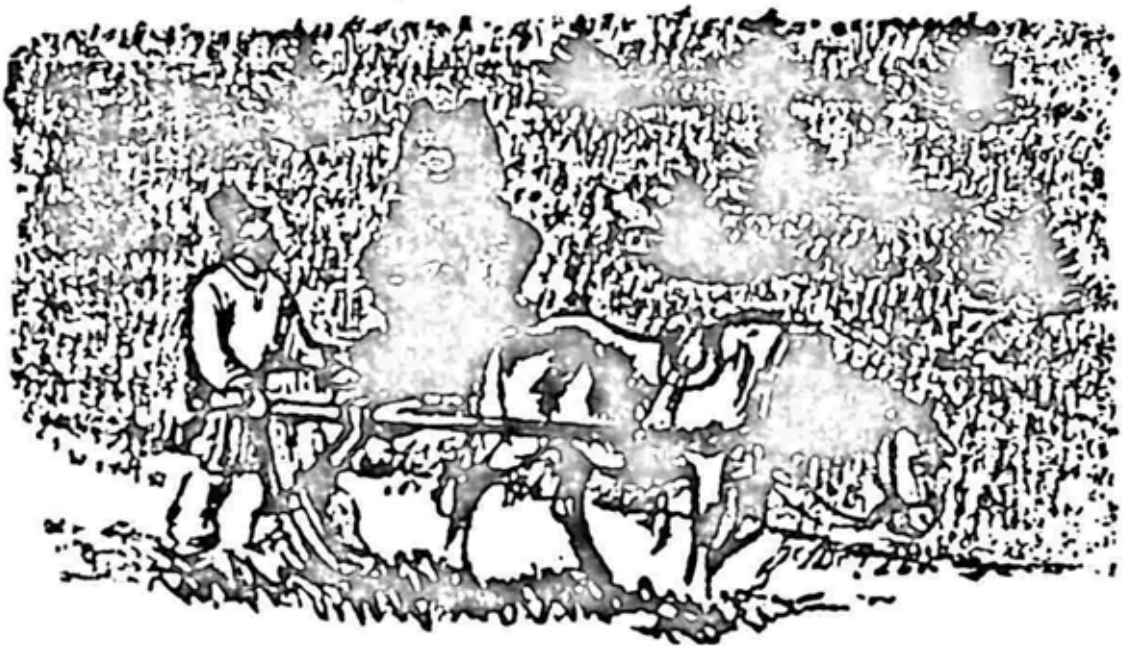
မူဇစ်နှင့်ဝက်ဝံကြီး

တစ်ခါက မူဇစ်အမည်ရှိ ယာသမားကြီးတစ်ဦးရှိလေသည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် မုန်လာဥများစိုက်ပျိုးရန် တောအုပ်ထဲရှိ ယာခင်းသို့သွားသည်။ သူသည် ယာကွင်းထဲတွင် မြေကြီးကို ထွန်ယက်နေစဉ် ဝက်ဝံတစ်ကောင်သည် သူ့ထံသို့ရောက်ရှိလာ ပြီး-

“မူဇစ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အရိုးတွေကို ကျွန်ုပ်ချိုးပစ်လိုက်မယ်” ဟု ကြုံးဝါးပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါက ဇစ်က “ဝက်ဝံကြီးရယ် ကျွန်ုပ်ရဲ့အရိုးတွေကိုတော့ မချိုးလိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်ုပ်အရိုးတွေကို ချိုးမယ့်အစား မုန်လာဥစိုက် နေတာ ကူညီပါလား။ မုန်လာဥတွေသီးလာရင် ကျွန်ုပ်က မြေကြီး အောက်ပိုင်းက အမြစ်တွေယူပြီး သင့်ကိုအပေါ်ပိုင်းမှန်သမျှ အကုန် ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

မူဇစ်၏စကားကိုကြားသော် ဝက်ဝံကြီးက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားဖို့တော့ မကြံနဲ့ နော်။ ကျုပ်အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု ပြောဆိုကာ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မကြာမီ ယာခင်းထဲတွင် မုန်လာဥကြီးများ သီးလာကာ ကြီးထွားလာကြသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတွင် မူဇစ်သည် မုန်လာခင် ထဲသို့သွားကာ မုန်လာဥများကို တူးဖော်ယူလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝက်ဝံကြီးသည် တောထဲမှထွက်လာကာ မူဇစ်အား-

“ကဲ-မူဇစ်၊ ကျွန်ုပ်ကို သင့်ကတိအတိုင်း မုန်လာဥရှယ်ယာ ခွဲဝေပေးပေတော့” ဟု ဆိုလေသည်။

မူဇစ်က “ကောင်းပါပြီ။ သင်ဟာ အပေါ်ပိုင်းပိုင်ဆိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်ဟာ အောက်ပိုင်းအမြစ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပေါ်ပိုင်းမှန်သမျှကို သင်ယူပါ” ဟုဆိုကာ ဝက်ဝံကြီးအား မုန်လာရွက်များကို ပေးလိုက်ပြီး မူဇစ်က မုန်လာဥများကိုယူဆောင်

၍ လှည်းပေါ်တွင် စုတင်သည်။ ထို့နောက် မုန်လာဥများကို ရောင်းချရန် ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းခရီးတွင် မူဇစ်သည် ဝက်ဝံကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြန်သည်။ ဝက်ဝံကြီးက သူ့အား...

“အသင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” ဟု မေးသည်။

မူဇစ်က “မုန်လာမြစ်တွေကို ဈေးမှာ သွားရောင်းချမလို့ပါ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီအမြစ်တွေဟာ ဘယ်လောက်အရသာရှိလို့လဲ။ မြည်းစမ်းကြည့်ရအောင်” ဟု ဝက်ဝံကြီးက ပြောဆိုသည်။

မူဇစ်လည်း မုန်လာဥတစ်လုံးကို ဝက်ဝံကြီးအား ပေးလိုက်သည်။ ဝက်ဝံကြီးသည် မုန်လာဥကို ကိုက်ချိုးမြည်းကြည့်ပြီး သော်...

“ဟာ... သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို လိမ်ညာတာပဲ။ သင့်ရဲ့အမြစ်တွေက ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရွက်တွေထက်တောင် သိပ်ချိုနေပါကလား။ သင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ကျွန်ုပ်ရဲ့တောထဲမှာ ထင်းလာခွေဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့။ ကျွန်ုပ် သင့်အရိုးတွေကိုချိုးပစ်မိလိမ့်မယ်” ဟု ဒေါသတကြီးပြောဆိုလေသည်။

နောက်နှစ်တွင် မူဇစ်သည် မုန်လာဥစိုက်ပျိုးခဲ့သည့်နေရာတွင်ပင် ဂျုံများကို စိုက်ပျိုးပြန်လေသည်။ မကြာမီ ဂျုံများသည် သီးမှည့်လာသည်။ မူဇစ်သည် ဂျုံခင်းသို့ ဂျုံများကိုရိတ်သိမ်းရန် လာစဉ် ဝက်ဝံကြီးက သူ့အား စောင့်ကြိုနေလေသည်။ ဝက်ဝံကြီးက သူ့အား- “ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်ုပ်ကိုလိမ်ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဝေစုကိုပေးပေတော့” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ မူဇစ်က “ဝက်ဝံကြီး မုန်လာဥတုန်းက သင့်ကို အရွက်တွေပေးမိလို့ ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဆိုးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သင် ဟာ အမြစ်ကိုကြိုက်တဲ့အတွက် ဒီတစ်ခါ သင့်ကိုအမြစ်ကိုပေးပါ့မယ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ သင်မကြိုက်တဲ့အပေါ်ပိုင်းပဲ ယူပါ့မယ်” ဟု ဆိုကာ မူဇစ်နှင့်ဝက်ဝံကြီးတို့သည် ဂျုံများကို ရိတ်သိမ်းကြသည်။ မူဇစ်သည် မြေကြီးမှ အမြစ်များအားလုံးကို ဝက်ဝံကြီး အားပေးလိုက်ပြီး ဂျုံသီးနှံအားလုံးကို ယူထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မူဇစ်သည် သီးနှံများကိုလှည်းပေါ်တင်ကာ အိမ်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ဝက်ဝံကြီးသည် အမြစ်များကို အားရပါးရ ဝါးစားသည်။ သို့သော် ဘာမျှအရသာမရှိ။ သစ်သားကိုဝါးစားရသည့်အရသာနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ဝက်ဝံကြီးသည် မူဇစ်အပေါ် အလွန်ဒေါသထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မူဇစ်နှင့် ဝက်ဝံကြီးသည် ရန်သူများဖြစ်သွားကြလေသည်။

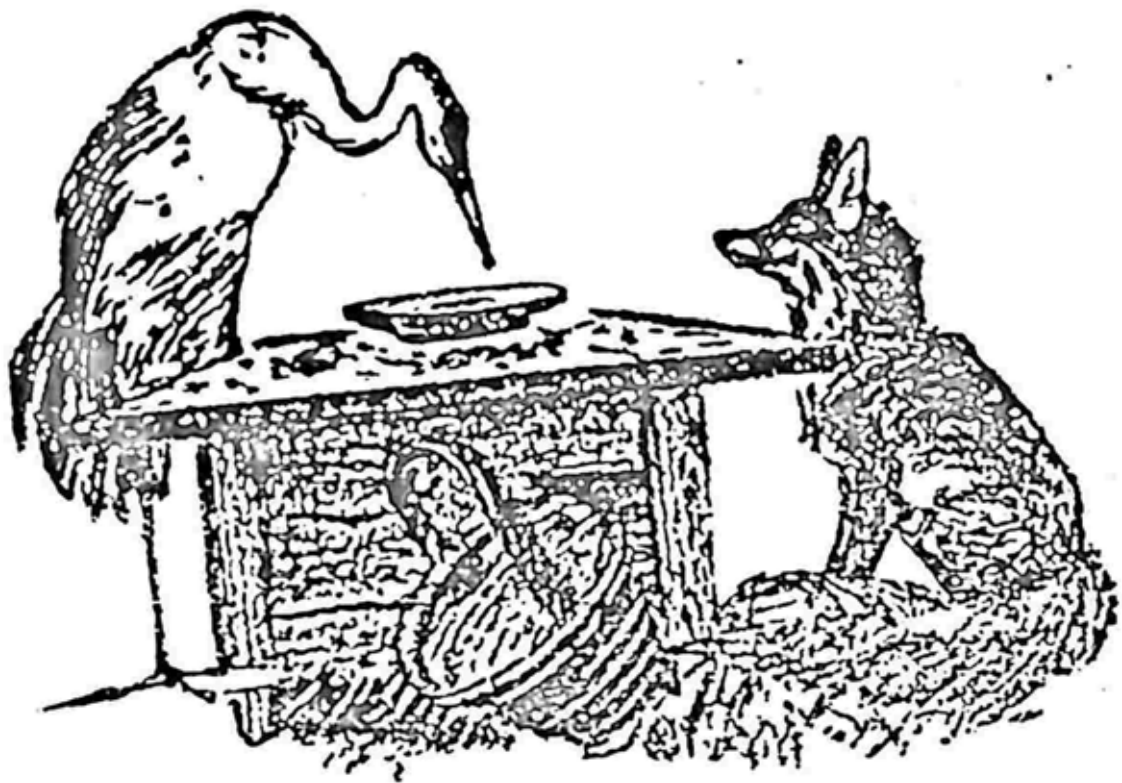
မြေခွေးနှင့် ကြိုးကြာငှက်

တစ်ခါက မြေခွေးနှင့်ကြိုးကြာငှက်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့၍ နေထိုင်ကြလေသည်။ တစ်နေ့တွင် မြေခွေးသည် ကြိုးကြာ ငှက်အား...

“မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ညစာစားလှည့်ပါ။ သင့်ကို အကောင်းဆုံး ပြုစုပါရစေ” ဟု ညစာကျွေးမွေးရန် ဖိတ်ကြားလေ သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကြိုးကြာငှက်သည် မြေခွေးတည်ခင်းသော ညစာ စားပွဲသို့ လာခဲ့လေသည်။ မြေခွေးသည် ဆန်ပြုတ်ကို ချက်ပြုတ် ကာ ပန်းကန်ပြားတွင်ထည့်၍...

“ဒီဆန်ပြုတ်ကို မိတ်ဆွေကြီး ကြိုက်နှစ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီဆန်ပြုတ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချက်ထားတာပါ” ဟုဆိုကာ ကြိုးကြာငှက်အား ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုချ၍ ကျွေးလေ

သည်။ ကြိုးကြာငှက်သည် ပန်းကန်ထဲတွင်ရှိသော ဆန်ပြုတ်ကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုး၍ အနည်းအကျဉ်းသာ စားသုံးနိုင်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေခွေးကြီးသည် ပန်းကန်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်ကို လျာနှင့်လျှက်၍စားရာ ပန်းကန်ထဲတွင် ဆန်ပြုတ်များကုန်သွားလေသည်။ ထို့နောက် မြေခွေးကြီးက ကြိုးကြာငှက်အား...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်မှာ သင့်ကိုထပ်ကျွေးဖို့ မရှိတော့ပါဘူး” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ကြိုးကြာငှက်က “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် လုံလောက်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်ကို ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ညစာ လာစားဖို့ ပြန်လည်ဖိတ်ကြားပါတယ်။ လာမယ် မဟုတ်လား” ဟု မြေခွေးကို မေးလေသည်။

နောက်နေ့တွင် မြေခွေးသည် ညစာစားသုံးရန် ကြိုးကြာငှက် ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကြိုးကြာငှက်သည် စွတ်ပြုတ်ကို ချက်ပြုတ်ပြီး မြေခွေးစားသုံးရန် လည်ပင်းရှည်ကရားထဲတွင် ထည့်ပေးလေသည်။ ထို့နောက် ကြိုးကြာငှက်သည် မြေခွေးအား...

“ကဲ... မိတ်ဆွေ၊ မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးပေတော့။ ကျွန်ုပ်ရှိ တာ ဒါအကုန်ပဲ။ ဒီလိုပြောရတာ ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်” ဟု ပြောကာ စွတ်ပြုတ်ထည့်ထားသော ကရားကိုမြေခွေးအား ပေး လေသည်။ မြေခွေးလည်း စွတ်ပြုတ်ကိုစားမည်ပြုရာ သူ့နှာခေါင်း သည် ကရားထိပ်တွင် တစ်နေလေသည်။ စွတ်ပြုတ်ကိုစား၍ မရချေ။ အနည်းငယ်လောက်သာ စားသုံးနိုင်လေသည်။ ကရား ပေါက်ထဲသို့ သူ့ဦးခေါင်းသည် အဆုံးဝင်၍ မရပေ။ ကြိုးကြာ ငှက်ကား နှုတ်သီးရှည်သူဖြစ်၍ ကရားထဲသို့ ဦးခေါင်းဝင်ကာ စွတ်ပြုတ်ကို ကုန်စင်အောင် စားနိုင်လေသည်။ ထို့နောက် ကြိုးကြာ ငှက်က မြေခွေးအား...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်မှာ သင့်ကို ကျွေးဖို့ ဘာမှ မကျန်တော့ပါဘူး” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြေခွေးနှင့်ကြိုးကြာငှက်တို့သည် မိတ်ဆွေ ပျက်ပြားကာ ရန်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ပျင်းရိသော ရှိဒူလာ

တစ်ခါက အလွန်အပျင်းထူသော ရှိဒူလာအမည်ရှိ တေလေ ကြမ်းပိုးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူသည် အလုပ်လုပ်ရမည်ကို အလွန်စိုးကြောက်သည်။ သူသည် မည်သည့်အလုပ်မျှ မလုပ်ကိုင်၍ သူ့ဇနီးနှင့်ကလေးများသည် စားဝတ်နေရေးတွင် အလွန်ဒုက္ခ ရောက်ကြရသည်။ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ပင် အိပ်မက်မမက်ရဲချေ။

ထို့ကြောင့် ဇနီးသည်သည် ခင်ပွန်းသည် ရှိဒူလာအား အလုပ် လုပ်ရန် ဆူပူပြောဆိုသည်။ တိုက်တွန်းသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက ထိုသို့ အလုပ်လုပ်ရန် ပြောဆိုတိုက်တွန်းသည့်အခါတိုင်း ရှိဒူလာက သူ့ဇနီးအား

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ စိတ်သောကမဖြစ်နဲ့။ အခု ငါတို့ဆင်းရဲ ပေမယ့်နောက်ဆိုရင် ငါတို့ချမ်းသာလာမှာပါ” ဟု အစဉ်အမြဲ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူက “ရှင် ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ရှင်တစ်နေ့

ရုရှားပုံပြင်များ

ကုန် တစ်နေ့ခန်းလှဲနေပြီး ရှင့်လက်ချောင်းတွေက ဘာမှမလှုပ်ရှားဘဲနဲ့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုချမ်းသာလာမှာလဲ” ဟု မြည်တွန်သည်။

သို့သော် ရှိဒူလာက-

“စောင့်သာကြည့်နေ၊ ငါတို့ချမ်းသာတဲ့နေ့ဟာ ရောက်လာလိမ့်မယ်” ဟု ထပ်မံပြောဆိုသည်။

ဇနီးနှင့်သားသမီးများသည် ရှိဒူလာ၏ပြောစကားအတိုင်း စောင့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့သည် အချိန်များစွာသာ ကုန်သွားသော်လည်း ချမ်းသာမလာကြပေ။ ဆင်းရဲမြဲ ဆင်းရဲလျက်သာရှိသည်။

“ကျွန်မတို့စောင့်နေလို့တော့ အပိုပဲ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေရင် ငတ်ပြီး သေမှာပဲ” ဟု ဇနီးသည်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူပြောဆိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ရှိဒူလာသည် ပညာရှိကြီးတစ်ဦးထံ၌ ဆင်းရဲသည့် ဘဝမှလွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုမေးမြန်းရန် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ရှိဒူလာသည် သုံးနေ့နှင့်သုံးညတိုင် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသည် လမ်းခရီးတွင် ပိန်လိုသော ဝံပုလွေတစ်ကောင်နှင့် တွေ့ဆုံမိလေသည်။ ဝံပုလွေက သူ့အား “အဆွေဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ ရှိဒူလာက “ကျွန်ုပ်ချမ်းသာတဲ့နည်းလမ်းကောင်းရအောင် ပညာရှိကြီးတစ်ဦးဆီကို သွားမလို့ပါ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

မြေခွေးသည် ရှိဒူလာ၏စကားကိုကြားသော် . . .

“သင် ပညာရှိကြီးဆီရောက်ခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်ကို သနားတဲ့အနေ

နဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်ုပ်မေးတဲ့မေးခွန်းကို ပညာရှိကြီးထံ မေးပေးပါလားခင်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဝမ်းဗိုက်မှာ အလွန်နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားနေရတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ နေ့ရောညရော ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစားနေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ရောဂါ ဘယ်လို နည်းနဲ့ သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်သလဲဆိုတာကို ပညာရှိကြီး ဆီမှာ မေးပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ပညာရှိကြီးဆီက ကျွန်ုပ် ရောဂါပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုအကူအညီတောင်းခံသည်။

ရှိခူးလာလည်း “ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် မေးပေးပါ့မယ်” ဟုဆိုကာ ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာလာသည်။ သူသည် နောက်ထပ် သုံးရက်သုံးညမြောက်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ပေါက်ရောက်နေသော ပန်းသီးပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ရှိခူးလာကိုမြင်သော် ပန်းသီးပင်ကြီးက...

“မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” ဟု မေးမြန်းသည်။

ရှိခူးလာက...

“ကျွန်တော် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကောင်းကောင်းနေထိုင်နိုင်တဲ့ နည်းကို မေးဖို့ ပညာရှိကြီးဆီ သွားမလို့ပါ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“အသင် ပညာရှိကြီးဆီရောက်ခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်ကို ကြင်နာစတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်မေးတဲ့မေးခွန်းကို ပညာရှိကြီးဆီမှာ မေးပေးပါလား။ ကျွန်ုပ်ဟာ နွေရာသီတိုင်း ပန်းပွင့်တွေ ဖူးပွင့်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းပွင့်တွေဖူးပွင့်ကြပြီး မကြာခင်မှာပဲ နေပူရှိန်ကြောင့် ခြောက်ကပ် တွန့်လိမ်ပြီး အောက်သို့ကြွေကျကြပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ အသီး

မသီးတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ပညာရှိကြီး ဆီမှာ မေးပေးပါ” ဟု ပန်းသီးပင်ကြီးက ရှိဒူလာအား အကူအညီ တောင်းသည်။

ရှိဒူလာလည်း “ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် သင်မေးခိုင်းတဲ့မေးခွန်း ကို ပညာရှိကြီးဆီမှာ မေးပြီးအဖြေကို ပြန်လည်ပြောပြပါ့မယ်” ဟုဆိုကာ ဆက်လက်ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

သူသည် နောက်ထပ်သုံးရက်နှင့်သုံးညတိုင် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာလာရာ မကြာမီ ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေ သည်။ ထိုရေအိုင်ကြီးသည် အလွန်နက်သော ရေအိုင်ကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြီးမားသော ငါးကြီးတစ်ကောင်သည် ရေထဲ မှ ခေါင်းကိုဖော်ကာ...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မိတ်ဆွေ” ဟု မေးမြန်းသည်။

ရှိဒူလာက...

“ကျွန်ုပ် ပညာရှိကြီးဆီမှာ အကြံဉာဏ်သွားတောင်းမလို့ပါ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ရှိဒူလာ၏စကားကိုကြားသော် ငါးကြီးက “ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြင်နာသနားတဲ့အနေနဲ့ အကူအညီတစ်ခုပေးပါလား။ ကျွန်ုပ်ဟာ လည်ချောင်းမှာ စူးရှတဲ့နာကျင်မှုကိုခံစားရတာ ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ဘယ်လိုကုသရမလဲဆိုတာကို ပညာရှိကြီးထံမှာ မေးပေး ပါ” ဟု အကူအညီတောင်းခံလေသည်။

ရှိဒူလာလည်း “ကောင်းပါပြီ၊ သင်ပြောတဲ့အတိုင်း မေးပေး ပါ့မယ်” ဟုဆိုကာ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူသည်

နောက်ထပ်သုံးရက်နှင့် သုံးညတိုင် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာလာ ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် နှင်းဆီပင်များပေါက်ရောက်နေသော တောအုပ် ကလေးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူသည် နှင်းဆီခြံကြီး တစ်ခုအောက်တွင် ထိုင်နေသောအဘိုးအိုတစ်ဦးအား တွေ့မြင်ရ လေသည်။ သူ၏မီးခိုးရောင်မှတ်ဆိတ်မွေးကြီးများသည် ရှည်လျား စွာ ကျဆင်းနေသည်။

အဘိုးအိုသည် ရှိဒူလာကိုမြင်သော်...

“ဘာအလိုရှိသလဲ ရှိဒူလာ” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

ရှိဒူလာက အဘိုးအိုအား “ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဘယ်လိုသိ ပါသလဲ။ အဘိုးဟာ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တဲ့ပညာရှိကြီးဖြစ်ရမယ်” ဟုပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုက “သင်ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ပညာရှိပါ။ သင် ကျွန်ုပ်ဆီက ဘာသိချင်သလဲ၊ မြန်မြန်ပြောပါ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှိဒူလာလည်း သူ့ရလာသည့်အကြောင်းရင်းနှင့် သူလိုချင် သည့်အဖြေကို ပညာရှိကြီးအား မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပညာ ရှိကြီးက...

“သင်မေးချင်တာ ဒါပဲလား၊ နောက်ထပ် မေးဖို့ကျန်သေး သလား” ဟု မေးသည်။

ရှိဒူလာက “မေးဖို့ ကျန်ပါသေးတယ်” ဟုဆိုကာ ဝံပုလွေ၊ ပန်းသီးပင်နှင့်ငါးတို့ အကူအညီတောင်းကာ မေးခိုင်းလိုက်သော အကြောင်းအရာများကို ပညာရှိကြီးအား အဖြေပေးရန် ပြောကြား လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ပညာရှိကြီးက “ငါးကြီးဟာ သူ့လည်ချောင်းမှာ ကျောက်မျက်တုံးကြီးတစ်တုံး တစ်နေတာကြောင့် စူးရှတဲ့နာကျင်မှုကို ခံစားနေရတာဖြစ်တယ်။ ဒီကျောက်တုံးကြီးကို ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ငါးရဲ့ရောဂါဟာ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ပန်းသီးပင်ကြီးအတွက်ကတော့ ပန်းသီးပင်ကြီးအောက်မှာ ကြီးမားတဲ့ ငွေကရားကြီးတစ်လုံးမြှုပ်ထားတာ ရှိပါတယ်။ ဒီငွေကရားကြီးကို မြှုပ်ထားတဲ့နေရာက ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ပန်းသီးပင်ဟာ ဖူးပွင့်တာရပ်သွားပါမယ်။ ဖူးပွင့်တာမရှိလို့ ခြောက်ကပ်တွန့်လိမ်မှုလည်းရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ ပန်းသီးတွေ သီးလာပါ့မယ်။ မြေခွေးကြီးအတွက်ကတော့ သူ့ဝမ်းဗိုက်ရောဂါ ပျောက်ကင်းဖို့ဆိုရင် သူဟာ ပထမဆုံးတွေ့ရှိတဲ့ လူပျင်းတစ်ယောက်ကို မျိုချရပါ့မယ်” ဟု ရှိဒူလာအား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ရှိဒူလာက “ကျွန်ုပ်မေးထားတဲ့ ကျွန်ုပ်အတွက် ချမ်းသာတဲ့နည်းလမ်းကိုလည်း မပေးသေးပါလား” ဟု မေးသည်။

“အသင်လိုချင်တဲ့အဖြေကို ကျွန်ုပ်ပေးပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သွားပါတော့” ဟု ပညာရှိကြီးက ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ရှိဒူလာလည်း အလွန်ပျော်ရွှင်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာလေသည်။ မကြာမီ သူသည် ရေကန်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ရေကန်ကြီးထဲတွင် ငါးသည် ဂနာမငြိမ်စွာဖြင့် သူ့ကို စောင့်ကြိုနေသည်။ ငါးကြီးသည် ရှိဒူလာအား...

“ပညာရှိကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ဘာအကြံဉာဏ်များ ပေးလိုက်ပါသလဲ” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ ရှိဒူလာက ငါးကြီးအား...

“သင့်ရဲ့ လည်ချောင်းထဲမှာ ကျောက်မျက်တုံးကြီးတစ်တုံး တစ်ဆို့နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီကျောက်မျက်တုံးကြီးကိုထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ရောဂါပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ အကြံပေးပါတယ်” ဟုပြောဆိုကာ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ငါးကြီးသည် ရှိဒူလာလှည့်ပြန်မည်ကို မြင်သော် ရှိဒူလာအား...

“ကျွန်ုပ်ကို မကြင်နာတော့ဘူးလား မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်

ရဲ့လည်ချောင်းထဲက ကျောက်မျက်တုံးကြီးကို ဆွဲထုတ်ပေးပါလား။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကိုရောဂါကုသပေးသလို တစ်ချိန်တည်းမှာ သင်လည်း ကျောက်မျက်တုံးကြီးကို ရရှိပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ရှိဒူလာက “ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ဖို့လို့လို့လဲ၊ ကျွန်ုပ်လက်တစ်ချောင်းမှ မလှုပ်ရှားဘဲ မကြာခင်မှာ သူဌေးဖြစ်တော့မှာ သိလား” ဟုဆိုကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မကြာမီ သူသည် ပန်းသီးပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ပန်းသီးပင်ကြီး၏ အကိုင်းအခက်များသည် တဖျတ်ဖျတ်

ရုရှားပုံပြင်များ

ရိုက်ခတ်နေသည်။ အရွက်များသည် လေပြည်တိုက်၍ တရဲရဲ အော်မြည်နေသည်။ ပန်းသီးပင်ကြီးသည် ရှိဒူလာကိုမြင်သော် “ကျွန်ုပ်ရောဂါအတွက် ပညာရှိကြီးက ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး” ဟု မေးလေသည်။

ရှိဒူလာက “ကောင်းပါပြီ ကျွန်ုပ် ပြောပြပါ့မယ်။ ငွေကရားကြီးတစ်လုံးဟာ သင့်ရဲ့အမြစ်အောက်မှာ မြုပ်နေပါတယ်။ ဒီငွေကရားကြီးကို ဖော်လိုက်ရင် သင့်ရဲ့ပန်းပွင့်တွေဟာ ညှိုးခြောက်ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြာခင် ပန်းသီးတွေ သီးလာပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောဆိုကာ ပြန်ရန် လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပန်းသီးပင်ကြီးက သူ့အား တောင်းပန်သောလေသံ ဖြင့်...

“မိတ်ဆွေ ရှိဒူလာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်ုပ်အမြစ်အောက်မှာ မြုပ်နေတဲ့ ငွေကရားကြီးကို တူးဖော်ပေးပါလား။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီလိုက်တာနဲ့ သင်လည်း ငွေအိုးရရှိမှာ အမှန်ပဲ” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ရှိဒူလာက “အို... ငွေအိုးမရချင်နေပါစေ၊ ကျွန်ုပ်ခေါင်းရှုပ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ မကြာခင်မှာ သူဌေးဖြစ်တော့မှာဗျ” ဟု ဆိုကာ ဆက်လက်ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

မကြာမီ သူသည် ပိန်လှိုနေသော ဝံပုလွေကို တွေ့ရှိလေသည်။ သူ့ကိုမြင်သော် ဝံပုလွေကြီးသည် သူ့အား...

“ကျွန်ုပ်ရောဂါအတွက် ပညာရှိကြီးက ဘာပြောလိုက်ပါသလဲ၊ မြန်မြန်ပြောပါ” ဟု တောင်းဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ရှိဒူလာက မြေခွေးကြီးအား...

“သင်ပထမဆုံး တွေ့တဲ့လူပျင်းကိုစားရမယ်၊ ဒါဆို သင့်ရောဂါဟာ ချက်ချင်းပျောက်ကင်းသွားမယ်လို့ ပညာရှိကြီးက ပြောလိုက်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဝံပုလွေကြီးလည်း ရှိဒူလာအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဆိုကာ လမ်းခရီးတွင် တွေ့ကြုံခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို မေးသည်။ ရှိဒူလာက ငါးကြီး၊ ပန်းသီးပင်တို့နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး သူတို့က အကူအညီတောင်းခံခဲ့သည့်အကြောင်း၊ သူသည် အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး သူတို့တောင်းသည့် အကူအညီကို မပေးခဲ့ကြောင်း၊ သူသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှမလုပ်ဘဲ မကြာမီ သူဌေးဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို မြေခွေးကြီးကို ပြောပြသည်။

မြေခွေးကြီးသည် ရှိဒူလာ၏စကားကိုကြားသော် များစွာ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ “ငါအပျင်းထူတဲ့ လူကိုရှာစရာမလိုတော့ဘူး။ အခု အပျင်းထူတဲ့ လူဟာ ငါ့ဆီကိုရောက်လာပြီပဲ။ ရှိဒူလာလို အပျင်းထူတဲ့ လူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှရှိမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုကာ ရှိဒူလာကို ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ချက်ချင်းဝါးမျိုလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အပျင်းထူသော ရှိဒူလာသည် သူဌေးဖြစ်မလာဘဲ ဘဝနိဂုံးအဆုံးသတ်သွားရလေတော့သည်။

ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ မော်စကိုမြို့၌ နိုင်ငံခြားဘာသာစာအုပ်ထုတ်ဝေ ရေးတိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။

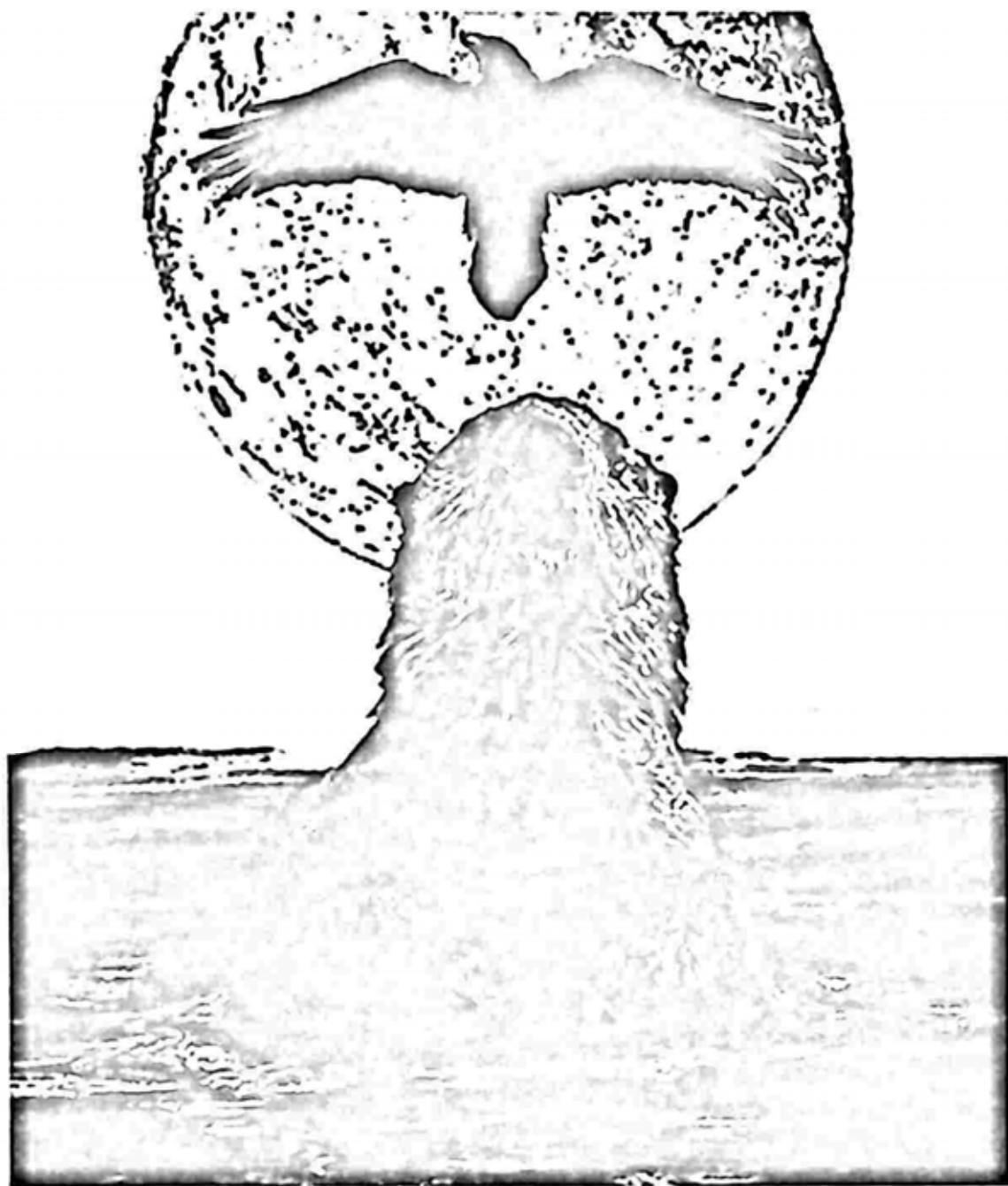
A Mountaim of Geams, Fairy Tales of The Soviet Land စာအုပ်မှ Sheidullah the Loafer, Am Azerbaijan Faing Tale

ဖုံနှင့်ကျီးကန်း

တစ်ခါက ဖုံနှင့်ကျီးကန်းနှစ်ကောင် ရှိလေသည်။

သူတို့သည် မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျီးကန်းသည် ဖုံထံအလည်လာသည်။ ဖုံသည် သူ့မိတ်ဆွေ ကျီးကန်းအား ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အလွန်ကြီးမားလှသော အိုးကြီးထဲတွင် ရေများထည့်ကာ မီးဖိုပေါ်တင်သည်။ ရေသည် ပူနွေးလာသော် ဖုံသည် အိုးကြီးထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ကျီးကန်းသည် ဖုံကြီး ဒိုင်ဗင်ထိုးချသွားသော အိုးကြီးအား တအံ့တဩကြည့်ရှုနေလေသည်။ မကြာမီ ဖုံကြီးသည် ရေထဲမှထွက်လာသည်။ ငါးတစ်ကောင်လည်း သူနှင့်အတူပါလာသည်။ ဖုံကြီးသည် ငါးကို အိုးထဲတွင် ထားခဲ့ကာ အိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ကျီးကန်းအနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

အိုးထဲမှ ငါးကိုချက်ပြုတ်ပြီးသော် သူတို့နှစ်ဦးသည် ငါးကို မြိန်ရှက်စွာ သုံးဆောင်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျီးကန်းသည် ဖျံကြီးအား သူ့အိမ်သို့ လာလည်ရန် ပြန်လည်ဖိတ်ကြားသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဖျံကြီးသည် ကျီးကန်း၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကျီးကန်းလည်း အိုးထဲတွင် ရေဖြည့်ကာ မီးဖိုပေါ်တင်သည်။ ရေများ ဆူပွက်လာ

ရုရှားပုံပြင်များ

သော် ကျီးကန်းသည် ဖျံကြီးပြုလုပ်သည့်နည်းတူ အိုးထဲသို့ ခုန်ချ
လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကျီးကန်းသည် သေဆုံးသွားလေတော့
သည်။

ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ မော်စကိုမြို့ Raduga Publishing တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည့်
The Northern Lights, Fairy Tales of the Peoples of the North စာအုပ်မှ
The Crow and the Otter, An Orochi Fairy Tales

ကျီးမိုက်

တစ်ခါက ကျီးအ တစ်ကောင်ရှိလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျီးအသည် မုဆိုးများ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဆူဖြိုးသော သမင် တစ်ကောင်၏အသားတစ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလေသည်။ ကျီးအသည် ဝမ်းမြောက်သွားကာ “ကျေးဇူးအထူးပဲတင်ပါတယ်မိတ်ဆွေတို့ရေ၊ ဟန်ကျလိုက်တာ။ အခု ကျွန်ုပ်မိုက်ကို ဖြည့်ရတော့မယ်” ဟုဆိုကာ အာသာဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့် အသားတစ်ကိုနှုတ်သီးတွင် ကိုက်၍ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။ အသားတစ်သည် အမျှင် များသည်။ ကျီးအသည် အသားတစ်ကို နှုတ်သီး၊ လက်သည်းများ နှင့် ဆုတ်ဖြီစားသောက်သည်။

“အရသာရှိလိုက်တာ အလွန်ပဲ။ အသားတစ်ကို ချကျန်ရစ် ခဲ့တဲ့ မုဆိုးကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိဘူး” ဟု ကျီးအသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဆိုနေလေသည်။

သူ့အသံကို သစ်ပင်အောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော မြေခွေး က ကြားသွားသည်။ မြေခွေးသည် ကျီးအအား အသံကုန်ဟစ်၍

ခေါ်လိုက်သည်။ ကျီးအလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျွမ်းထိုးကျလာသည်။ ကျီးအ၏ ဦးခေါင်းသည် နှင်းပုံထဲတွင် ထိုးစိုက်သွားသည်။ ထိုအခါ ကျီးအ၏ပါးစပ်တွင် ကိုက်ချိထားသော အသားတစ်ကြီးသည် နှုတ်သီးမှ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ မြေခွေးလည်း ထိုအခွင့်အရေးကို စောင့်ဆိုင်းနေသည် ဖြစ်ရာ အသားတစ်ကိုဆွဲယူကာ အဝေးသို့ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျီးအလည်း နှင်းပုံထဲမှ အားယူရုန်းထွက်ကာ ကိုယ်တွင်ကပ်နေသော နှင်းများကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အသားတစ်ကို သတိရကာ “ငါ့အသားတစ် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်” ဟုဆိုကာ အသားတစ်ကို လိုက်လံရှာဖွေသည်။

၂၂

မည်သည့်နေရာမျှ ရှာဖွေ၍ မတွေ့ချေ။ “ဒီကိုပြန်လာခဲ့ပါ အသားတစ်” ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။ ထို့နောက် ကျီးအသည် ကောင်းကင်သို့ပျံတက်သွားကာ အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။ သူသည် ပျံသန်းနေစဉ် “ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်သလဲ။ ငါ့ရဲ့ အသားတစ်ဟာ ငါ့ထံမှ အဝေးသို့ပြေးသွားချေလေပြီ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြောဆိုနေလေသည်။

ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ မော်စကိုမြို့ရှိ Raduga Publishers တိုက်ထုတ် The Northern Lights, Fairy Tales of the Peoples of the North စာအုပ်မှ The Raven and the Scrap Deer Fat A Chukchi Fairy Tales

အသိဉာဏ်နည်းသူ

တစ်ခါက စူးရှသည့်အသံရှိသော ခါငှက်တစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိစဉ် တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားလေသည်။

ထိုအခါ ခါက မိုးကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျတာဖြစ်မယ်၊ လင်းယုန်ငှက်ကို အမြန်ဆုံးပြေးသွားပြီး ပြောမှဖြစ်မယ်ဟုဆိုကာ ခါငှက်သည် လင်းယုန်ငှက်ကြီးဆီသို့လာခဲ့လေသည်။ သူသည် လမ်းခရီးတွင် လည်ပင်းရှည်တောခါနှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။ လည်ပင်းရှည်တောခါက သူ့အား...

“ဗျို ကိုခါ ဘယ်သွားမလို့တုံး” ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ အသံစူးရှသည့် ခါငှက်က “ကျွန်ုပ် လင်းယုန်ငှက်ကြီးဆီ သွားမလို့။ မိုးကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျတာကို သွားပြောမလို့လေ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်လိုက်ခဲ့လို့ရမလား” ဟု တောခါက မေးသည်။

အသံစူးရှသည့် ခါနှင့် လည်ပင်းရှည်တောခါတို့သည် အတူတကွ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် လမ်းခရီးတွင် ဝဖြူးသော ဘဲငန်းနှင့် တွေ့ဆုံမိလေသည်။ ဘဲငန်းက သူတို့နှစ်ကောင်အား

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ” ဟု မေးလေသည်။ ခါနှစ်ကောင်က “ကျွန်ုပ်တို့ မိုးပြုတဲ့အကြောင်း လင်းယုန်ငှက်ကြီးဆီ သွားပြောကြမလို့လေ” ဟု ဖြေကြားသည်။ ထိုအခါ ဝမ်းဘဲကြီးက “ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်” ဟုဆိုကာ သူတို့သုံးကောင်သည် လင်းယုန်ငှက်ကြီးဆီသို့ အတူတကွ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းခရီးတွင် သူတို့သည် ကျောပြင်တွင် မီးခိုးရောင်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး နီညိုဖျော့ရောင်ရှိသော ခါငှက်နှင့် တွေ့ဆုံမိကြလေသည်။ အဆိုပါ ခါငှက်က သူတို့သုံးကောင်အား...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ဆီကို ကြွမြန်းကြမလို့လဲ” ဟု မေးလေသည်။ သူတို့သုံးကောင်က နီညိုဖျော့ရောင်ရှိသော ခါအား..

“ကျွန်ုပ်တို့ လင်းယုန်ငှက်ကြီးဆီကို မိုးပြုတဲ့အကြောင်း သွားပြောမလို့ ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ နီညိုဖျော့ရောင် ခါငှက်က “ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ” ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူတို့လေးကောင်သည် လင်းယုန်ငှက်ကြီးဆီသို့ အတူတကွ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းခရီးတွင် သူတို့သည် မြေခွေးမနှင့် တွေ့ဆုံမိလေသည်။ မြေခွေးမက သူတို့အား “ဘယ်ကို သွားကြမလို့လဲ” ဟု မေးသည်။ သူတို့က မြေခွေးမအား မိုးပြုသည့်အကြောင်းကို ပြောကြားရန် လင်းယုန်ငှက်ကြီးထံသို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ဖြေကြသည်။ ထိုအခါ မြေခွေးမကြီးက...

“ရှင်တို့ သွားနေတဲ့လမ်းက မှားနေတယ်။ ကျွန်မ လမ်းမှန်ကို ပြမယ်” ဟု ပြောဆိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို လမ်းမှန်ကို ပြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မောလှပါပြီ” ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုအခါ မြေခွေးမကြီးက “ဒါဖြင့် ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါ” ဟုဆိုကာ သူတို့အား ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ မကြာမီ သူတို့သည် မြေခွေးမကြီး၏အိမ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ တွင်းထဲတွင် မည်းမှောင်သော အပေါက်တစ်ပေါက်မှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိချေ။ မြေခွေးမက သူတို့အား...

“ဒီအိမ်ဟာ လင်းယုန်ငှက်ကြီးရဲ့အိမ်ပဲ။ ကျွန်မ ရှေ့က ပထမ သွားနှင့်မယ်။ ရှင်တို့က ကျွန်မနောက်ကလိုက်ခဲ့ကြ” ဟု ဆိုကာ မြေခွေးမကြီးသည် တွင်းပေါက်ထဲသို့ လျှောဆင်းသွားပြီး တွင်းထဲတွင်ဆိတ်ဆိတ်နေကာ သူတို့အား စောင့်နေလေသည်။ မကြာမီ မြေခွေးမကြီးဆီသို့ လည်ပင်းရှည်တောခါသည် ရောက်ရှိလာလေသည်။ မြေခွေးမကြီးလည်း တောခါကိုဖမ်းဆွဲကာ လည်မျိုကိုကိုက်ဖြတ်၍ စားသောက်လိုက်ပြီး အရိုးများကို နောက်သို့ ပစ်လိုက်လေသည်။ တွင်းထဲသို့ ဒုတိယရောက်ရှိလာသူမှာ ဝဖြိုးသော ဘဲငန်းမကြီး ဖြစ်သည်။ မြေခွေးမကြီးလည်း တောခါနည်းတူ ဘဲငန်းမကြီးကို ဖမ်းဆွဲကာ လည်မျိုကို ကိုက်၍ စားသောက်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဘဲငန်းကြီးပြီးနောက် မြေခွေးမကြီးထံသို့ ရောက်ရှိလာသူမှာ အသံစူးစူးခါငှက်ဖြစ်သည်။ မြေခွေးမကြီးသည် ရှေ့နည်းတူ ခါငှက်ကို ဖမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခါငှက်သည် သူ၏စူးရှသောအသံဖြင့် အားကုန်အော်လိုက်လေသည်။

တွင်းပေါ်တွင်ရှိသော နီညိုဖျော့ရောင်ခါသည် အသံစူးစူးခါ၏ အော်သံကိုကြားသော် ခါကိုကူညီရန်တွင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ခါနှစ်ကောင်သည် မြေခွေးကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ကျသွားလေသည်။ ခါငှက်နှစ်ကောင်လည်း မြေခွေး၏ကိုယ်ပေါ်မှ အမြန်ပြေးဆင်းကာ ချောင်တစ်ချောင်တွင် ကြောက်ရွံ့စွာပုန်းအောင်းနေလေသည်။ ထို့နောက် မြေခွေးမကြီးအလစ်တွင်သူတို့သည် အိမ်သို့မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ခြေကုန်သုတ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မည်သူမျှ လင်းယုန်ငှက်ကြီးအား မိုးပြိုကျသည့်အကြောင်းကို မပြောကြားနိုင်ကြတော့ပေ။

ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ မော်စကိုမြို့ Raduga Publishers တိုက်မှထုတ်ဝေသည့် The Northern Lights, Fairy Tales of the Peoples of the North စာအုပ်မှ Shrill Voice the Partridge, An Eiven Fairy Tale